

Офіційний веб-сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс]. – Режим доступу :http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc4_1?id=&pf3511=33065.

6. Зайчук О.В., Оніщенко Н.М. Теорія держави і права. Академічний курс : підручник / За ред. О.В. Зайчука, Н.М. Оніщенко. – К. : Юрінком Інтер, 2006. – 688 с. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://h2o-justadd.at.ua/load/12-1-0-24>.

7. Інформаційний лист Вищого господарського суду України від 12.03.2009 р. № 01-08/163 // Офіційний веб-сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v_163600-09.

8. Постанова Верховного Суду України від 20.03.2012 р. // Офіційний веб-сайт Верховного Суду України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.scourt.gov.ua/clients/vs.nsf/81b1cba59140111fc2256bf7004f9cd3/5508c9f0351edf5ac22579d0003a9af?OpenDocument>.

9. Ухвала Господарського суду міста Києва від 09.12.2009 р. по справі № 05-6-7/897 // Єдиний державний реєстр судових рішень України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/8985580>.

10. Вершинин А.П. Выбор способа защиты гражданских прав / А.П. Вершинин. – СПб. : Специальный юридический факультет по переподготовке кадров по юридическим наукам Санкт-Петербургского государственного университета, 2000. – 384 с.

11. Рожкова М.А. Средства и способы правовой защиты сторон коммерческого спора / М.А. Рожкова. – М. : Волтерс Клувер, 2006. – 416 с.

12. Постанова Верховного Суду України від 21.05.2012 р. // Єдиний державний реєстр судових рішень України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Decision/Review/?RegNumb=24704776>.

УДК 314:614.2

А. Симонян,

аспірант економіко-правового факультету
Донецького національного університету

ГОСПОДАРСЬКО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПРИМУСОВОГО ПРИПИНЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ СУБ'ЄКТА МЕДИЧНОЇ ПРАКТИКИ

Відсутність достатнього нормативного регулювання питань припинення діяльності суб'єктами медичної практики на сьогоднішній день є досить суттєвою прогалиною в законодавстві, особливо через збільшення чисельності новостворених суб'єктів господарювання в сфері медицини. Адаже процес припинення діяльності таких суб'єктів чи припинення самих суб'єктів є протилежним аспектом правового статусу суб'єктів медичної практики і потребує відповідного правового регулювання. Очевидним є те, що першочерговим завданням законодавця є регламентація процесу створення та подальшого належного функціонування суб'єктів господарювання, в той час як питання припинення діяльності такими суб'єктами в багатьох випадках залишаються поза увагою. На наш погляд, стадія припинення суб'єктами медичної практики їхньої діяльності є такою ж повноцінною та невід'ємною, як і стадія створення, отже,

потребує не менш ретельного законодавчого врегулювання. Це, в свою чергу, допоможе забезпечити якість послуг, що надаються в сфері медичної практики та уникнути зловживань своїми правами як суб'єктами господарювання в сфері медичної практики, так і органами, що здійснюють нагляд та контроль за діяльністю таких суб'єктів.

Вирішенню проблем, що виникали під час припинення суб'єктів господарювання, приділяли увагу Р.Г. Афанасьєв, О.М. Вінник, Г.Л. Знаменський, І.М. Кучеренко, В.А. Малига, В.К. Мамутов, В.І. Марков, Б.М. Поляков, В.В. Радзивілюк, І.В. Спасибо-Фатєєва, С.О. Теньков, М.І. Тітов, Я.М. Шевченко, В.С. Щербина, О.С. Янкова та інші. Проблеми та особливості припинення суб'єктів медичної практики досліджували в своїх роботах М.М. Агарков, М.І. Брагінський, В.Г. Варнавський, В.В. Вітрянський, К.І. Голубев, І.О. Красавчикова, М.Н. Малєйна,

А.П. Сергеев, А.В. Тихоміров, Ю.К. Толстой, Г.Ф. Шершеневич, Л.І. Куш та інші. Проте в теорії господарського права та у практиці діяльності суб'єктів господарювання в сфері медичної практики залишаються проблеми, які необхідно вирішувати.

Мета статті полягає в конкретизації основних підстав примусового припинення діяльності суб'єктів медичної практики з формулюванням пропозицій щодо внесення відповідних доповнень до чинного законодавства.

Припинення своєї діяльності суб'єктами медичної практики є протилежним аспектом правового статусу таких суб'єктів стосовно їх створення та функціонування, який також потребує ретельного дослідження. Припинення діяльності суб'єктів, що здійснюють медичну практику, виконується на загальних засадах, визначених для будь-якого суб'єкта господарювання, з урахуванням особливостей, що слідує із характеру та суб'єктного складу такої діяльності. У науковій літературі та законодавстві розрізняють припинення суб'єкта господарювання та припинення його діяльності, при тому, що припинення суб'єкта фактично є і припиненням його діяльності, тоді як припинення діяльності не завжди тягне за собою припинення самого суб'єкта.

Суб'єкти медичної практики як суб'єкти господарювання також підпадають під ці загальні положення. Однак однією з особливостей, яку можна визначити на початковому етапі дослідження, суб'єктів медичної практики є те, що припинення такої діяльності не тягне за собою припинення самого суб'єкта. Однак на практиці існують проблеми з процедурою припинення саме діяльності суб'єкта господарювання без припинення існування самого суб'єкта медичної практики. Варто зауважити, що стосовно окремих суб'єктів медичної практики взагалі недоречно вести мову про їх припинення, зокрема стосовно фізичних осіб-підприємців та фізичних осіб-непідприємців, які надають окремі послуги з транспортування, реклами, рентгенівських та лабораторних послуг, медичні працівники тощо. В зв'язку з цим, основну увагу буде приділено припиненню самої медичної практики як діяльності суб'єктів господарювання, а не самих суб'єктів, що її здійснюють, адже медична практика не завжди є виключною діяльністю суб'єкта медичної практики.

Відповідно до чинного законодавства України, а саме ст. 59 Господарського кодексу України (далі – ГК України) припинення діяльності суб'єктів господарювання здійснюється шляхом реорганізації (злиття, приєднання, поділу, перетворення) або

ліквідації – за рішенням власника (власників) чи уповноважених ним органів, за рішенням інших осіб – засновників суб'єкта господарювання чи їх правонаступників, а у випадках, передбачених законодавством – за рішенням суду [1].

За загальним правилом до підстав припинення діяльності суб'єкта господарювання відносяться фактичні обставини, з якими закон пов'язує припинення його діяльності, що можуть встановлюватись як законодавством, так і установчими документами суб'єкта господарювання. При цьому до першої групи підстав відносяться обставини, передбачені Законом України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців», законодавством про банкрутство, антимонопольним законодавством, законодавством про охорону навколишнього природного середовища та ін. До другої групи можна віднести такі обставини, як досягнення мети створення чи діяльності, вихід одного чи більше конкретних учасників, втрата ринків збуту продукції, стійка збиткова діяльність і ін.

Встановлений законодавством порядок припинення діяльності суб'єкта господарювання визначається як спосіб припинення, що вказує на право відповідного органу приймати рішення про припинення діяльності такого суб'єкта.

За ГК України розрізняють добровільний та примусовий спосіб (порядок) припинення діяльності суб'єкта господарювання. За умови припинення діяльності суб'єкта господарювання (суб'єкта медичної практики) у добровільному порядку, рішення щодо припинення діяльності такого суб'єкта приймає власник (власники) майна чи уповноважений власником орган, на основі якого створена відповідна господарська структура, інші особи (засновники чи їх правонаступники). До підстав добровільного припинення діяльності суб'єкта господарювання можна віднести як об'єктивні причини, наприклад, досягнення мети, незадовільний фінансово-економічний стан, так і суб'єктивні, наприклад, небажання власника продовжувати господарську діяльність.

За умови припинення діяльності суб'єктом господарювання в примусовому порядку, рішення про припинення діяльності такого суб'єкта приймає, як правило, господарський суд чи уповноважений орган державної влади. Підставами для примусового припинення діяльності суб'єкта господарювання можуть бути порушення законодавства як при створенні, так і під час його господарської діяльності (порушення умов ліцензування, вимог з охорони навко-

лишнього середовища та ін.), тобто такі фактичні обставини, що унеможливають подальшу діяльність суб'єкта в рамках законодавчих вимог.

Варто наголосити, що саме процедура примусового порядку припинення діяльності суб'єкта медичної практики вирізняє таких суб'єктів з-поміж широкого загалу існуючих суб'єктів господарювання, адже має певні особливості. Зважаючи на цей факт, основну увагу буде приділено саме примусовому порядку припинення діяльності суб'єкта медичної практики.

Враховуючи те, що суб'єкти медичної практики поділяють за певними видами, було б доцільно розглядати питання припинення медичної практики також з урахуванням видів таких суб'єктів. Варто зауважити, що припинення діяльності суб'єктів медичної практики, які є юридичними особами, фізичними особами-підприємцями здійснюється, перш за все, в порядку, передбаченому Господарським кодексом України і Законом «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців», і майже не відрізняється від припинення діяльності будь-яких інших суб'єктів господарювання.

На особливу увагу заслугове примусовий порядок припинення медичної практики за порушення ліцензійних умов, яку вони здійснюють як юридичні особи, особливо з урахуванням того, що ліцензії таким суб'єктам видаються на необмежений термін [2].

Питання припинення медичної практики в примусовому порядку безпосередньо пов'язані зі створенням відповідних суб'єктів та необхідністю отримання ліцензії. Під час створення суб'єктів медичної практики та отримання ними ліцензії, як зазначалось вище, необхідно забезпечити певні умови. Проте основні ліцензійні умови потребують виконання у процесі здійснення такої діяльності, при чому характер таких умов (вимог) суттєво відрізняється.

Підставою для анулювання ліцензії є недотримання визначених у законодавстві ліцензійних умов та інші порушення, зазначені у законодавстві. Зважаючи на те, що анулювання ліцензії фактично є припиненням діяльності суб'єкта медичної практики, то всі законодавчі підстави для анулювання ліцензії одночасно є підставами припинення діяльності суб'єкта медичної практики. Ст. 21 Закону України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» затверджено вичерпний перелік підстав, через які ліцензія суб'єкта господарювання може бути анульована [3].

Новою редакцією Ліцензійних умов провадження господарської діяльності з

медичної практики детальніше, порівняно з попередньою редакцією, прописані вимоги до приміщень та будівель закладів охорони здоров'я. Недотримання цих вимог було однією з найпоширеніших підстав для залишення заяви про видачу ліцензії без розгляду протягом 2013 році, а також для анулювання ліцензії [4]. До того ж, за даними МОЗ України, проведено близько 50 перевірок за I квартал 2013 р., з числа перевірених суб'єктів анульовано близько 50% ліцензій. Так, кількість анулювань ліцензій на підставі актів про виявлення недостовірних даних у документах, які подавалися майбутніми ліцензіатами до заяви на отримання ліцензії на медичну практику, зросла з 1% у I кварталі 2012 р. до 17% – у I кварталі 2013 р. [5].

Сьогодні питання анулювання ліцензії врегульовано наказом Міністерства охорони здоров'я України від 10 лютого 2011 р. № 80 «Про затвердження Порядку контролю за додержанням Ліцензійних умов провадження певних видів господарської діяльності в галузі охорони здоров'я, що ліцензуються» [6] (далі – Наказ), який потребує оновлення з урахуванням змін, що сталися в ліцензуванні медичної практики. Відповідні пропозиції навіть були оприлюднені [7].

Відповідно до п. 7.1 Наказу, ліцензія підлягає анулюванню з підстав, визначених ст. 21 Закону України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» та зазначених у відповідних актах, а саме: 1) акт про повторне порушення ліцензіатом Ліцензійних умов; 2) акт про виявлення недостовірних відомостей у документах, поданих ліцензіатом для одержання ліцензії; 3) акт про встановлення факту передачі ліцензії або її копії іншій юридичній або фізичній особі для провадження господарської діяльності; 4) акт про невиконання розпорядження про усунення порушень Ліцензійних умов; 5) акт про неможливість ліцензіата забезпечити виконання Ліцензійних умов, встановлених для господарської діяльності з медичної практики; 6) акт про відмову ліцензіата в проведенні перевірки МОЗ України [6].

До того ж варто зауважити, що ст. 21 Закону України «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» додатково передбачено такі загальні підстави анулювання ліцензії суб'єктів господарювання, як: 1) заява ліцензіата про анулювання ліцензії; 2) державна реєстрація припинення юридичної особи (державну реєстрацію припинення підприємницької діяльності фізичної особи-підприємця) або нотаріально засвідчена копія свідоцтва про смерть фізичної особи-підприємця [3].

Крім того, має значення, що повторно ліцензія може бути видана не менше, ніж через рік з дати прийняття рішення МОЗ України про анулювання попередньої ліцензії у випадку, якщо анулювання ліцензії відбулося на підставі: 1) акта про повторне порушення ліцензіатом Ліцензійних умов; 2) акта про виявлення недостовірних відомостей у документах, поданих ліцензіатом для одержання ліцензії; 3) акта про встановлення факту передачі ліцензії або її копії іншій юридичній або фізичній особі для провадження господарської діяльності; 4) акта про невиконання розпорядження про усунення порушень Ліцензійних умов ліцензіат може одержати (п. 7.6 Наказу).

На наш погляд, в контексті розгляду підстав анулювання ліцензії як загальних для всіх суб'єктів господарювання, так і спеціальних, що стосуються виключно суб'єктів медичної практики, варто розглянути доцільність застосування такої санкції як анулювання ліцензії в усіх вище перелічених випадках. Адже, наприклад, встановлення факту неподання в установлений строк повідомлення про зміну даних, зазначених у документах, що додавалися до заяви про видачу ліцензії, є таким, що може бути усунено самим суб'єктом в досить короткий строк та не є таким, що здатне призвести до фатальних наслідків. В той же час анулювання ліцензії суб'єкта медичної практики з вищенаведеної підстави, ставить під загрозу забезпечення прав багатьох учасників відносин в сфері охорони здоров'я. В першу чергу, до безпосередніх учасників таких відносин належать пацієнти як споживачі результатів медичної практики, для яких зупинення такої діяльності фактично завжди пов'язано з порушенням їх прав та законних інтересів.

Під час врегулювання зазначених відносин в сфері медичної практики також не варто забувати про необхідність збереження іміджу суб'єкта такої діяльності, що в деяких випадках є іміджем країни в цілому, адже припинення діяльності такого суб'єкта, як правило, завжди є свідченням ненадійності, що неминуче відбивається на кількості бажаючих мати справи з цим суб'єктом. Вищенаведене дозволяє зробити висновок про необхідність конкретизації підстав для анулювання ліцензії на провадження медичної практики, що може бути зроблено шляхом виключення з вищенаведеного переліку таких підстав: 1) акт про встановлення факту передачі ліцензії або її копії іншій юридичній або фізичній особі для провадження для провадження господарської діяльності; 2) акт про встановлення факту неподання в установлений строк

повідомлення про зміну даних, зазначених у документах, що додавалися до заяви про видачу ліцензії; 3) акт про невиконання розпорядження про усунення порушень ліцензійних умов; 4) акт про відмову ліцензіата в проведенні перевірки органом ліцензування або спеціально уповноваженим органом з питань ліцензування.

Одночасно для забезпечення захисту прав пацієнтів та інших учасників сфери охорони здоров'я доцільно за наведені факти ввести таку адміністративно-господарську санкцію, як призупинення медичної практики. В залежності від скоєного правопорушення це може бути призупинення: 1) до здійснення певних дій, як-то: усунення порушення або його наслідків, виконання розпорядження уповноважених органів, подання необхідних документів тощо; 2) на конкретно встановлений строк, наприклад, на місяць, шість місяців, рік.

Підставами для застосування зупинення й інших найбільш суттєвих обов'язків суб'єктів медичної практики, що передбачено законами «Основи законодавства України про охорону здоров'я», «Про захист прав споживачів», «Про екстрену медичну допомогу», «Про лікарські засоби» і ін. Систематизація таких підстав у вигляді одного переліку буде сприяти дотриманню суб'єктами встановлених для них правил здійснення медичної практики і дозволить упорядкувати припинення у примусовому порядку лише за скоєння грубих порушень чи неприйняття відповідних заходів після зупинення діяльності.

Для реалізації цієї пропозиції, з урахуванням того, що і анулювання ліцензії, і зупинення діяльності є господарсько-адміністративними санкціями, підстави і порядок застосування яких згідно з ГК України повинні бути врегульовані тільки законом, необхідно внести відповідні зміни до Основ законодавства України про охорону здоров'я, а саме: доповнити ст. 80 «Відповідальність за порушення законодавства про охорону здоров'я» та Розділ XII ст. 80-1 «Зупинення діяльності суб'єктів медичної практики за порушення законодавства у галузі охорони здоров'я».

Одночасно доцільно визначити орган, який має право застосувати зазначені санкції. Таким може бути центральний орган виконавчої влади у сфері охорони здоров'я, яким наразі є Міністерство охорони здоров'я України, що слідує із таких функцій цього органу: видає ліцензії суб'єктам господарювання незалежно від форм власності та відомчого підпорядкування на право провадження господарської діяльності з медичної

практики; видає акредитаційні сертифікати закладам охорони здоров'я, крім фармацевтичних (аптечних) закладів, здійснює атестацію вимірвальних лабораторій у закладах охорони здоров'я, головних та базових організацій метрологічної служби МОЗ України; веде реєстр ліцензій з провадження господарської діяльності ліцензійних умов медичної практики; затверджує Порядок контролю за додержанням ліцензійних умов провадження господарської діяльності з медичної практики, переробки донорської крові та її компонентів, виготовлення з них препаратів, діяльності банків пуповинної крові, інших тканин і клітин людини; здійснює контроль за дотриманням стандартів медичного обслуговування, медичних матеріалів і технологій [8].

Таким чином, проведений аналіз питань щодо припинення медичної практики дозволяє зробити наступні висновки.

По-перше, аргументовано скорочення переліку підстав анулювання ліцензії на провадження медичної практики шляхом виключення із переліку таких підстав: 1) акт про встановлення факту передачі ліцензії або її копії іншій юридичній або фізичній особі для провадження господарської діяльності; 2) акт про встановлення факту неподання в установлений строк повідомлення про зміну даних, зазначених у документах, що додавалися до заяви про видачу ліцензії; 3) акт про невиконання розпорядження про усунення порушень ліцензійних умов; 4) акт про відмову ліцензіата в проведенні перевірки органом ліцензування або спеціально уповноваженим органом з питань ліцензування.

По-друге, з метою забезпечення захисту прав пацієнтів та інших учасників сфери охорони здоров'я пропонується за наведені факти порушення законодавства в сфері ліцензування ввести для всіх суб'єктів медичної практики таку адміністративно-господарську санкцію, як призупинення медичної практики: 1) до здійснення певних дій, як-то: усунення порушення або його наслідків, виконання розпорядження уповноважених органів, подання необхідних документів; 2) на конкретно встановлений строк (місяць, шість місяців, рік) – наприклад, для проведення перевірок органом ліцензування у разі наявності акта про попередню відмову.

У випадках, коли обов'язок з усунення порушень покладений лише на суб'єкта господарювання, який їх допустив (наприклад, невиконання розпорядження про усунення порушень ліцензійних умов чи передача ліцензії або її копії іншій юридичній або фізичній особі для проваджен-

ня господарської діяльності), доречно застосовувати зупинення медичної практики до здійснення певних дій, як-то: усунення порушення або його наслідків, виконання розпорядження уповноважених органів. У разі, коли усунення порушення вимагає певних дій з боку третіх осіб, наприклад, проведення перевірок органом ліцензування, на наш погляд, більш доречним є встановлення певного строку, на який діяльність суб'єкта господарювання буде призупинено.

Зважаючи на точку зору, обґрунтовану Л. Дешко [9, с. 11], що суб'єктом державного регулювання господарської діяльності у сфері охорони здоров'я є держава в особі відповідних органів, які здійснюють цілеспрямований регулюючий вплив на господарську діяльність у сфері охорони здоров'я шляхом застосування визначених законодавством різноманітних засобів і механізмів з метою реалізації державної політики охорони здоров'я. Центральним органом спеціальної (галузевої) господарської компетенції є Міністерство охорони здоров'я України.

Отже, доцільно визначити саме МОЗ України в якості органу, який має право застосувати зазначені санкції як засіб реалізації державної політики в сфері охорони здоров'я.

По-третє, реалізація вищевказаних пропозицій можлива лише за умови внесення відповідних доповнень до чинного законодавства України, а саме до Основ законодавства України з охорони здоров'я: ст. 80 «Відповідальність за порушення законодавства про охорону здоров'я» та Розділ XII ст. 80-1 «Зупинення діяльності суб'єктів медичної практики за порушення законодавства у галузі охорони здоров'я».

Ключові слова: суб'єкт медичної практики, медичні послуги, анулювання ліцензії суб'єкта господарської діяльності в сфері медичної практики, охорона здоров'я, припинення діяльності суб'єкта медичної практики.

У статті проаналізовано проблеми, що виникають при примусовому припиненні діяльності суб'єкта медичної практики та розглянуто підстави анулювання ліцензії на заняття медичною практикою, а також запропоновано шляхи вдосконалення чинного законодавства в сфері охорони здоров'я з урахуванням прав та законних інтересів споживачів послуг в сфері медичної практики.

В статье проанализированы проблемы, возникающие при принудительном прекращении деятельности субъекта медицинской практики, рассмотрены основания аннулирования лицензии на занятие медицинской практикой, а также предложены пути совершенствования действующего законодательства в сфере здравоохранения с учетом прав и законных интересов потребителей услуг в сфере медицинской практики.

The paper analyzes the problems associated with forced termination of activity of a subject of medical practice, considered grounds for revocation of the license for practice medicine, as well as the ways of improving the current legislation in the field of health with regard to the rights and interests of consumers in the field of medical practice.

Література

1. Господарський Кодекс України від 02.05.2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18. – Ст. 144.
 2. Ліцензійні умови провадження господарської діяльності з медичної практики : Наказ МОЗ України від 02.02.2011 р. № 49 (у редакції наказу МОЗ України від 30.11.2012 р. № 981) // Офіційний вісник України. – 2011. – № 13. – Ст. 551.
 3. Про ліцензування певних видів господарської діяльності : Закон України від 01.06.2000 р. № 1775-III // Офіційний вісник України. – 2000. – № 27. – Ст. 1109.

4. Марченко Ю. Дотримання ліцензійних умов провадження медичної практики / Ю. Марченко // Практика управління медичним закладом. – 2013. – № 6. – С. 8.

5. Устінов А. Шляхи забезпечення якості медичної допомоги: ліцензування, акредитація, стандартизація, спільна відповідальність // Український медичний часопис. – 2013. – № 3 (95). – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.umj.com.ua/article/59176/shlyaxi-zabezpechennya-yakosti-medichnoi-dopomogi-licenziuvannya-akreditaciya-standartizaciya-spilna-vidpovidalnist>.

6. Порядок контролю за дотриманням Ліцензійних умов провадження певних видів господарської діяльності в галузі охорони здоров'я, що ліцензуються : Наказ МОЗ України від 10.02.2011 р. № 634/19372 // Офіційний вісник України. – 2011. – № 42. – Ст. 70.

7. Про затвердження змін до наказу Міністерства охорони здоров'я України : Проект наказу МОЗ України від 10 лютого 2011 р. № 80 // Офіційний вісник України. – 2011. – № 42. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.moz.gov.ua/ua/print/dn_20131203_0.html.

8. Про Положення про Міністерство охорони здоров'я України : Указ Президента України від 13 квітня 2011 р. № 467/2011 // Офіційний вісник України. – 2011. – № 29. – Ст. 353.

9. Дешко Л. Державне регулювання господарської діяльності у сфері охорони здоров'я : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : / Дешко Л. ; Дон. Нац. ун-т. – Д., 2010. – 23 с.

УДК 346.543.1

Р. Тарнавський,

аспірант кафедри господарського права і процесу
 Національного університету «Одеська юридична академія»

ПОТЕНЦІАЛ ВИКОРИСТАННЯ ВЕНЧУРНОГО ІНВЕСТУВАННЯ У ПРІОРИТЕТНИХ НАПРЯМАХ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ТА РЕГІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ

Важливість розгляду питання щодо залучення венчурних інвестицій до створення інноваційних продуктів в умовах української економіки, де відсутність фінансування прийнятих програм економічного (в тому числі інноваційного) розвитку є поширеним явищем, не викликає сумнівів. Метою даної статті є загальне окреслення потен-

ціалу взаємодії між венчурними інвестиційними фондами та інноваційними підприємствами, що працюють у сфері пріоритетних напрямів інноваційної діяльності, або інноваційними підприємствами, чия діяльність має значення для розвитку певного регіону.

Юридичні аспекти венчурного інвестування, а саме деякі питання правово-